

RODOSLOV IBRAHIMAGIĆA IZ AGIĆA – U SMOLUĆI

Prof. dr. Omer Ibrahimagić

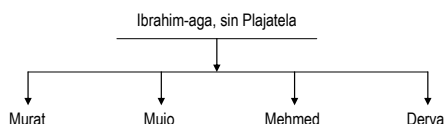
ZASEOK AGIĆI SMJEŠTEN JE U NASELJU SMOLUĆA, na manjem uzvišenju između dviju smolućkih rijeka koje se spajaju ispod toga uzvišenja u rijeku Smolućicu koja se ispod sela Kruševica ulijeva u rijeku Spreču. Od Agića vodi vrlo loš put, skoro neupotrebljiv, u selo Cage u općini Srebrenik. Agići se nalaze na oko 370–390 m nad morem. Najbliži zaseoci su mu Samari sa sjeverne strane na putu prema Cagama, sa zapadne strane su Cvikići, na putu prema Ratišu (600 m) i Moranjcima u općini Srebrenik, a sa istočne strane su mu zaseoci Jovičići i Majnovići, na putu prema Tinji, takođe u općini Srebrenik. S južne strane Agića završava se Gornja Smoluća, na mjestu gdje se dvije gornjosmolučke rijeke sastaju i prave rijeku Smolućicu prelazi u Srednju Smoluću, na koju se, dalje, nastavlja Donja Smoluća sa svojim zaseocima. Naselje Smoluća, prije 1992. godine, imalo je status mjesne zajednice.

Zaseok Agići je jedini u cijelom naselju Smoluća, nastanjen Bošnjacima muslimanima. Dobio je naziv po **agaluku**, kao posjedu i vlasti na posjedu koju je imao **Ibrahim-aga, sin Plajatela** kao nagradu od turskih vlasti za neke zasluge i odanost Carstvu, negdje početkom 19. stoljeća. Kako se pouzdano ne zna kojem je etnosu

pripadao, može se smatrati naturaliziranim Bošnjakom. Bio je oženjen seoskom djevojkom iz porodice Zahirovića, iz susjednog sela Moranjci. Umro je 1867. godine. Mezar mu se nalazi u Agićima i dobro je očuvan.

Ibrahim-agini sinovi, Murat, Mujo i Mehmed, su po njegovom ličnom imenu i statusu **age**, formirali porodično ime **Ibrahimagić**, koje su sinovi počeli dodavati uz svoje lično ime. Tako je nastala porodica Ibrahimagića u Gornjoj Smolući, stara oko 200 godina. Pored tri sina, **Ibrahim-aga** je imao i kćerku Dervu. Njen prvi muž bio je Mehmedalija-beg Zaimović iz Tuzle sa kojim je rodila sina Mehmedaliju. Kako je Mehmedalija-beg brzo umro, ona se preudala u Gračanicu za Muharem-agu Smailbašića. Pored sina, Derva je imala i kćerku Hanumicu, koja je umrla kao djevojka. Dervin sin Mehmedalija imao je kćerku Nuru, koja se udala u Sarajevo, za trgovca Aliju Haznadara. Nura je imala četvero djece: Aidu, Zijada, Azru i Seada.

Sead je bio ljekar u Zagrebu, gdje je i umro, Azra je bila inž. tehnologije u Pančevu gdje je i umrla, Zijad je diplomirao, a kasnije i doktorirao na Elektrotehničkom fakultetu u Zagrebu, na kojem se kasnije pojavljuje i kao predavač. Danas živi u Zagrebu. Ibrahim-agina kćerka Derva ukopana je u Gračanicu.

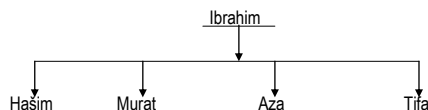
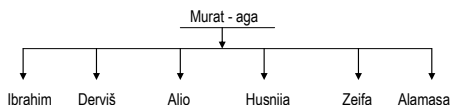
I

Murat-aga sin (Ibrahimov) bio je oženjen iz porodice Horozić iz Gornjeg Bistarca, sahranjen je u Smolući. Murat

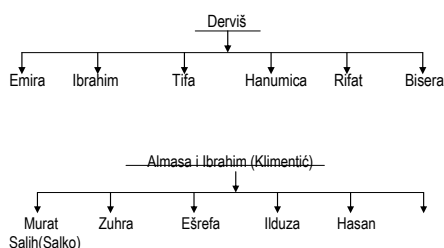
je imao šestero djece: četiri sina i dvije kćerke. Sinovi su bili: Ibrahim, Derviš, Aljo i Husnija, a kćerke Zejfa i Almasa. Aljo i Husnija nisu imali djece. Dok je Ibrahim imao dva sina—Hašima i Murata, te dvije kćerke Azu i Tifu. Derviš je sa prvom ženom imao sina Ibrahima i kćerke Tifu, Emiru i Hanumicu. Tifa se udala za Mehu Gazibegovića u Orahovici, Emira za Avdu Morankića u Čifluku, a Hanumica u Tuzlu za Hasana Hasanbašića. Ibrahim je živio i umro u Tuzli (1988.), imao je sina Taiba, koji je umro u Tuzli. Iza njega ostala su dva sina.

Derviš je sa drugom ženom imao kćerku Biseru i sina Rifata. Bisera se udala u Žepče. Rifat je poginuo na poslu kao električar, nije bio oženjen.

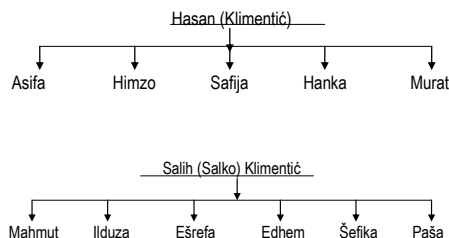
Starija Muratova kćerka Zejfa udala se za Mehmeda-bega Klimentića iz Jasenica (Drafnići). Ona će kasnije svoju mlađu sestru Almasu udati za svoga pastorka Ibrahima Klimentića. Almasa je sa svojim mužem došla u Agiće na očevo imanje koje je dobila u nasljeđe i tu rodila tri sina—Murata (poginuo u Prvom svjetskom ratu), Hasana i Saliha (Salku). Almasa je imala i tri kćerke: Ešrefu i Zuhru (udate u Moranjke) i Ilduzu, udatu u Brezovo Polje kod Brčkog. Odatle Klimentići u Agićima. Po materinjoj liniji su u najbližem srodstvu sa Ibrahimagićima.

Hašim i Murat su imali svoje porodice, živjeli su u Tuzli i sahranjeni na mezarju Ilinčica. Trebalo bi istražiti gdje žive njihovi potomci. Aza je udata u Tuzli za Kavgića, živjela je u mahali Donje Brdo. Imala je tri sina Vehida (poginuo kao deminer odmah poslije Drugog svjetskog rata) Muharema i Huseina, te dvije kćerke–Zilhu i Sadiju. Za Tifu nisam imao podataka.

Hasan Klimentić bio je radnik Solane u Tuzli i tu je zaradio penziju. Umro je u Tuzli, gdje je i sahranjen. Imao je dva sina, Himzu i Murata koji su radili u Elektrodistribuciji Tuzla i tu zaradili penzije. Himzo je umro i sahranjen u Tuzli. Hasan je imao i tri kćerke Asifu, Hanku i Safiju. Asifa je bila udata u Čifluk za Juničića i s njim dobila dva sina, Muhameda i Faika. Safija je živjela u Brezovom Polju, a poslije rata 1992. je raseljena, dok Hanka živi u Tuzli.

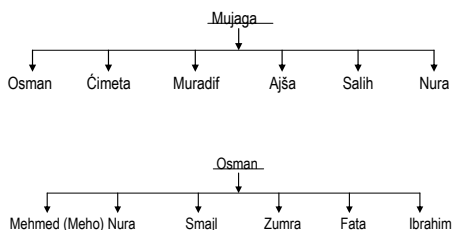

Salko Klimentić je bio samouki majstor za tesanje drveta – pravio je kuće, pušnice, hambare i druge objekte od drveta. Imao je dva sina–Mahmuta (poginuo u Drugom

svjetskom ratu) i Edhema, vozača kamiona, koji je sahranjen u Tuzli. Kćerke su mu Ilduza, Ešrefa, Šefika i Paša, udate su i žive u Tuzli.

II

Mujaga, drugi sin Ibrahimagin, imao je šestero djece, tri sina: Osmana, Muradifa i Saliha i tri kćerke: Ćimetu, Ajšu i Nuru. Ćimeta se udala u Bistarac za Smalilagu Horozića, čija je sestra bila udata u Smoluću za Muratagu. Ćimeta je imala dva sina: Huseina i Sulejmana i pet kćerki: Hanumicu, Rabiju, Šahziju, Zećiju i Eminu (Ziza). Druga Mujagina kćerka Ajša bila je udata u Tuzlu za Aliju Pašića i sa njim izrodila petero djece, sinove: Mehu, Muhu, Himzu i Alagu i kćerku Azu. Treća Mujagina kćerka Nura udala se za Mehmedbega Isabegovića u Gornji Rahić. Sa njim je rodila sinove Hilmu, Nuriju i Jasina i kćerku Nejru (udata u Rahić za Ahmetbegovića, sa njim rodila sina Avdu, po zanimanju bio krojač, koji je živio i radio u Lukavcu gdje je i umro, bio je oženjen iz Tarevaca Halidom, čija je mati bila sestra Adema Ahmetbegovića. Jedna Nejrina kćerka bila je udata u Doboju.

Mujagin sin Osman imao je tri sina– Mehmeda (Meho), Smajla i Ibrahima, i tri kćerke–Nuru, Zumru i Fatu. Fata je bila gluhonijema od rođenja, nije se udavala, umrla je u Smolući. Nura se udala za Mehmedagu Koprića u Rapatnicu, općina Srebrenik i imala sinove Sejfudina, kojeg

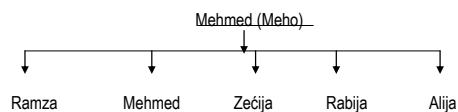
su kao partizanskog kurira uhvatili četnici i ubili ga, 1943. godine. Iza njega je ostala žena Safeta sa sinovima–Šekibom i Mustafom, oba fakultetski obrazovana, žive u Tuzli. Drugi sin Mehmed ženio se dva puta. Sa prvom ženom Razom Hasanagić imao je dva sina–Sejfudina i Mevludina koji žive u Tuzli, a sa drugom ženom Razijom Jahić, profesoricom biologije, imao je kćerku Aidu, koja je poslije rata 1992. – 1995. iselila i živi u Australiji. Mehmed je živio u Brčkom, a sahranjen je pored roditelja u Rapatnici. Nura je imala i dvije kćerke, Rabiju i Zehru. Rabija je rano umrla i nije imala djece.

Zehra je bila udata za Avdu Ahmetbegovića–živjeli su u Lukavcu i izrodili četvoro djece, sinove Saliha i Ahmeta i kćerke Raziju i Rabiju. Rabija je završila Medicinski fakultet u Beogradu i kao ljekar radi u Lukavcu, ima kćerku i sina. Treća Osmanova kćerka Zumra udala se u Gornji Rahić za Rašid-bega Hasanbegovića sa kojim je imala dvije kćerke–Rašidu, a druga joj je kćerka bila invalidna osoba i dva sina–Fuada i Dževada. Fuad je živio u Banja Luci, a Dževad u Brčkom.

Osmanov sin Mehmed (Meho) bio je oženjen iz Gračanice. Bavio se podučavanjem muslimanske djece iz Agića osnovnim znanjima iz islama. Imao je jednog sina i četiri kćerke. Sin Mehmed je radio u Elektrodistibuciji Lukavac i doživio lijepu starost, imao je dvije kćerke. Jedna od njih živi u Lukavcu sa svojom porodicom, a druga je živjela u Sarajevu do 1992., a poslije sa djecom emigrirala u SAD. Zajedno sa ženom sahranjen je na porodičnom mezarju u Agićima.

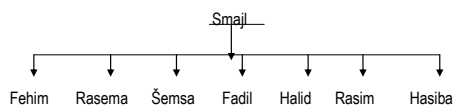
Mehine kćeri Ramza, Zečija, Rabija i Alija su se lijepo udale i imaju svoju djecu.

Zečija se udala u Tešanj, Ramza u Gračanicu, a Rabija i Alija žive u Lukavcu.

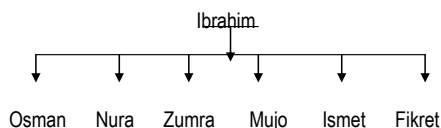

Drugi Osmanov sin Smajl, oženjen je Mejrom Kešetović iz Čifluka, sa kojom je imao sedmero djece: četiri sina i tri kćerke. Bio je jako vrijedan čovjek, bavio se zemljoradnjom i tako hranio svoju višečlanu porodicu ishranjivao porodicu. Da bi “izbio” neki dinar, svoje poljoprivredne proizvode nosio je na leđima (15 km) do Puračića, a odatle vozom na tuzlansku pijacu, koja se održavala petkom. Smajl je uspio kupiti kuću u ulici Donje Brdo i preseliti sa svojom porodicom u Tuzlu.

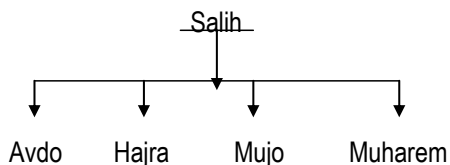
Smajlov sin Fehim je bio u partizanima i svojom hrabrošću i požrtvovanjem stekao čin majora. Živio je sa svojom porodicom u Tuzli. Ostali sinovi su se poženili i imaju svoje porodice. Kćerke su se takođe poudale u Tuzli i imaju svoje porodice.

Treći Osmanov sin je Ibrahim, oženjen iz Gornjeg Rahića iz porodice Džindo. Imao je četiri sina: Osmana, Muju, Ismeta i Fikreta i dvije kćerke–Nuru i Zumru. Kćerkama je dao imena svojih dviju sestara. On je s porodicom preselio u Lukavac. Djeca su mu se poženila i pouđavala. Osman živi u Tuzli, a ostala djeca imaju svoje kuće u Lukavcu.

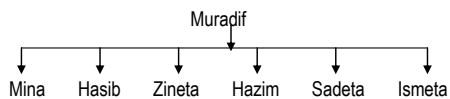
Drugi Mujagin sin Salih (Salko) bio je oženjen Bejtom Pašić, sa kojom je imao četvero djece: kćerku Hajru (nije se udavala, živjela u Tuzli, a sahranjena u Agićima) i tri sina–Muju, Muharema i Avdu koji je umro kao dječak. Mujo je bio oženjen Hankom Čajić iz Gračanice i s njom izrodio dvije kćerke–Asimu i Suadu i tri sina, Saliha, Ibrahima i Kasima. Umro je 1944. godine i sahranjen u Smolući. Asima se udala u Tuzlu za Osmana Džindu, ima sina Ešrefa i tri kćerke. Suada je udata u Gračanici. Salih je oženjen i živi u Lukavcu, Ibrahim je, takođe, oženjen i živi u Tuzli. Kasim je rano umro–iza njega je ostala supruga sa dva sina, koji žive u Tuzli. Salihov sin Muharem oženjen je Dudom Fejzić iz Ljubuškog–imali su sina Edina, koji je oženjen, ima sina i kćerku–žive u Tuzli.

Treći Mujagin sin bio je Muradif, oženjen prvom ženom Šefikom Agić iz Špiionice sa kojom je izrodio dva sina–Hasiba i Hazima i tri kćerke–Minu, Zinetu i Sadetu, a sa drugom ženom Hasibom Sinanović iz Moranjaka dobio je kćerku Ismetu.

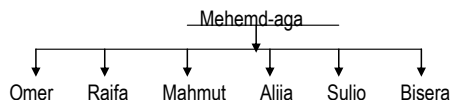
Hasib i Hazim su sa svojim porodicama živjeli u Smolući, Mina se udala za Mustafu Bešlagića, Zineta za Mehu Bešlagića, a Sadeta u Gračanicu za Čajića. Najmlađa Ismeta udala se u Tuzlu za Ešrefa Omazića, sa kojim ima dvije kćerke–Lejlu i Senadu. Senada je završila Pravni fakultet u Sarajevu i umrla rano–u 51. godini (1956. – 2007.) na dužnosti sekretara Prirodno-matematičkog fakulteta Univerziteta u

Tuzli. Hazimovo jedino dijete, Muhamed, živi u Lukavcu.

III

Treći sin Ibrahima-age bio je Mehmed (Meho). Mehmed je bio oženjen Nafom Karabegović iz Modriče. Imali su četiri sina i dvije kćerke. Sinovi su bili Omer, Mahmut, Alija i Suljo, a kćerke Rajfa i Bisera.

Rajfa je bila udata za Hadžimuja-gića u Doboju. Ona je jednu od svoje dvije pastorke, kasnije, udala za svoga brata Aliju. Rajfa je imala dva sina–Avdu i Rifata i kćerku Emiru. Avdo je imao kćerku Azru, koja živi u Sarajevu, a Rifat dvije kćerke – Aidu, koja je završila Ekonomski i Maidu, koja je završila Farmaceutski fakultet. Aida s porodicom živi u Sarajevu, a Maida u Tuzli. Rajfina kćerka Emira živi u Zagrebu.

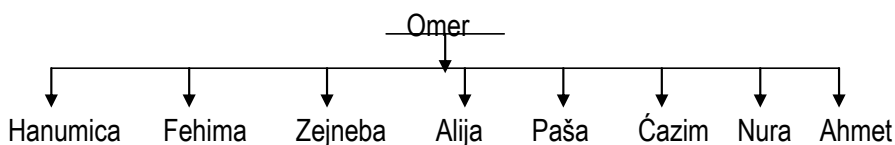
Druga Mehmedova (Mehina) kćerka Bisera udala se u Tuzlu za Bektu Žunića i s njim izrodila šestoro djece: Mustafu, Jusufa, Ahmeta, Almasu, Zlatu i Nafu. Mustafa je živio u Banovićima i imao sina i kćerku, Jusuf je živio sa svojom porodicom u Tuzli, Ahmet i Nafa su poginuli u Drugom svjetskom ratu od posljedica bombardiranja bunkera u kojem su se sklonili, a Zlata i Almasa sa svojim porodicama žive u Tuzli.

Mehmedov sin Mahmut je poginuo kao austrougarski vojnik 1914. godine u Prvom svjetskom ratu. Najstariji Mehmedov sin

Omer je bio oženjen Lebibom Krdžalić i s njom imao osmero djece: šest kćeri–Hanumica (1900.), Fehima (1903.), Zejneba (1905.), Alija (1909.), Paša (1914.), Nura (1922.) i dva sina – Ćazima (1917.) i Ahmeta (1925.). Hanumica se udala za Kadragu Bešlića u Tuzli i s njim rodila sina Ibrahima i tri kćerke–Hasibu, Mujesiru i Mevhidu. Fehima se udala u Bijeljenu za Junuza Šabića i s njim imala sinove–Mustafu (koji je bio prvoborac u NOB-i od 1941. godine, kasnije je bio i član Saveznog izvršnog vijeća SFRJ) i Ibrahima i dvije kćerke–Zumretu i Šuhretu. Zejneba se udala za Šećerbegovića u Gornji Rahić i imala tri sina–Saliha, Omera i Midhata

godine, direktor GP “Gradina”, a potom direktor “Tehnograda” i predsjednik Privredne komore u Tuzli, gdje je i živio s s porodicom. Prva njegova žena Raša umrla je na porođaju, sa drugom ženom Slavicom imao je sina Ahmeta (preimenovan poslije razvoda braka u Gorana) i kćerku Sunčicu, sa trećom ženom iz porodice Nadžaković imao je dvije kćerke–Almu i Aidu, koja je umrla od raka na jetri i sa četvrtom ženom Šahzom Mesihović iz Ljubuškog (Vitina) imao je sina Omera koji je doktorirao na Medicinskom fakultetu u Tuzli.

Mehmedov sin Omer je sahranjen u Tuzli na Ilinčici, a njegova žena Lebiba u Dobrnji.

i kćerke–Dahilu i Lebibu. Alija se udala u Tuzlu za Osmu Latifagića i imala dva sina–Saliha i Sadika (bio rektor Univerziteta u Tuzli) i kćerke Halidu i Vahidu. Paša se udala u Gračanicu za Idriza Čajića i sa njim rodila sina Omera i kćerku Lebibu. Nura se udala u Dobrnju za Muradifa Kunosića i sa njim imala dvije kćeri Sajdiju i Lebibu.

Omerov sin Ahmet je poginuo u svojoj dvadesetoj godini, januaru 1945. godine na Drinjači kod Zvornika u jednom okršaju sa Nijemcima u Drugom svjetskom ratu kao komesar bataljona u jednoj brigadi 28. divizije Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije. Njegov stariji brat Ćazim je također bio učesnik NOR-a u Tuzlanskom odredu. Poslije rata obavljao je neke važne funkcije u lokalnoj upravi i privredi: predsjednik Općine Lukavac, 1952.

Treći Mehmedagin sin je Alija, rođen 1889. godine, za vrijeme austrougarske uprave u BiH, služio je trogodišnji vojni rok u Trećoj bošnjačkoj regimenti u Tuzli, od 1910.–1913. godine. Tokom služenja vojnog roka, vjerovatno za vrijeme nekog odsustva, oženio je Esmu Hadžimujagić iz Doboja. Sa njom je imao dvije kćerke Sevletu (1912.) i Nafu (1914.), kojoj je dao ime svoje majke. Iste godine, kao što se zna otpočeo je u julu mjesecu 1. svjetski rat. Alija je zajedno sa svojim bratom Mahmutom (nije imao djece) otišao u rat i prema njegovom pričanju, brat mu je poginuo među prvim vojnicima, čim su prešli Drinu. Tokom Prvog svjetskog rata, njegova regimenta je bila na položajima prema Rusima u Galiciji i na Karpatima, gdje je dospio u rusko zarobljeništvo. U zemlju

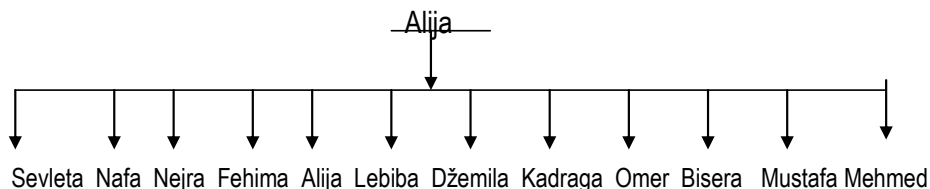
se vratio krajem 1918. poslije kapitulacije Austro-ugarske i završetka Prvog svjetskog rata. Kod kuće je zatekao na postelji teško bolesnu, skoro nepokretnu ženu, koja mu je predložila i dozvolila da oženi Hanku Koprić iz Rapatnice, sestru Mehemedage Koprića. Taj je Koprić već ranije bio oženjen Smolućankom Nurom, kćerkom Osmanovom.

Najstariji predak Hanke Koprić, za kojeg se zna, bio je Derviš eff., koji je živio u Gračanici i imao tri sina. Prvom sinu je dao svoje ime Derviš–koji je, također, bio eff., drugom sinu je bilo ime Rešidbeg, a trećem Omerbeg. Oni nisu bili begovi po tituli, već je u to vrijeme bio običaj da se djeci daju takva imena. Po tim imenima, sredinom 19. stoljeća, formirala su se prezimena, odnosno porodična imena: Derviš eff. – Dervišefendić, Rešidbeg – Rešidbegović, Omerbeg – Omerbegović.

Omerbeg Omerbegović imao je tri sina i tri kćerke: Hadži-Hasan hafiz (što znači da je bio na hadžu i imao titulu hafiza, dakle učenog čovjeka koji je pred komisijom izučio napamet Kur'an) koji nije imao djece. Drugi sin je bio Huseinbeg koji je imao tri sina: Ahmeda (pravnika), Mehmeda i Sejdu. Treći sin je Seid-hfz, dakle i on je imao titulu hafiza. Sa dva hafiza u kući, to

Muhameda i Sejdu, oba su bili hafizi i dvije kćerke–Nejru i Šefiku.

Treća kćerka Nejra udala se za trgovca Osmana Koprića i s njim rodila sina Mehmeda i kćerke Šuhretu i Hanku. Osman je sa trgovinom u prvoj deceniji 20. stoljeća preselio iz Gračanice u Rapatnicu kod Srebrenika, oko tri sata hoda od Smoluće. Hanka je ostala bez majke kada je imala šest mjeseci. Odhranjena je i odrasla kod svoje nene (po majci). Otac joj se ponovo oženio Vasvom Kešetović i s njom izrodio sinove Aliju, Salima i Osmana i kćerke Ramzu i Šefku. Hanka Koprić se udala za Aliju Ibrahimagića u Smoluću, 1919. godine. Alija je sa Hankom imao jedanaestero djece, šest sinova i pet kćeri. U 1920. godini dobili su sina Mehmeda (Mehu) koji nije živio ni petnaest dana i umro je na njihovu veliku žalost. Desetero djece je preživjelo i osnovalo svoje porodice. To su kćerke: Nejra (1922. – 2003.), Fehima (1924. – 1991.), Lebiba (1928. – 1977.), Džemila (1930. – 2010.) i Bisera (1936.); sinovi su: Alija-Muhamed (1926. -1998.), Kadraga-Osman (1932. – 1982.), Omer (1934.), Mustafa (1939.) i Mehmed Meho (1942.). Tako je Alija u Agićima imao najbrojniju porodicu od dvanaestero žive djece.

je, dakle, bila veoma obrazovana i napredna porodica. Omerbeg je kćerakama dao sljedeća imena: Bakša, Beghanuma i Nejra. Bakša se udala za Šabića i imala sinove

Alija se uglavnom bavio trgovinom, a u prvo vrijeme je držao u Agićima prvu kafanu, kasnije je otvorio i dućan, ali mu je sve to propalo s velikom ekonomskom

krizom, 1929. godine. Kraljevom reformom, 1919. godine, Ibrahimagići su ostali bez zemlje i s onim što im je ostalo spali su bili skoro na prosjački štap. Od od prihoda sa zemlje koja im je ostala, nije se mogla održavati tako brojna porodica. Zato se Alija dao na trgovinu i veliki rizik – hoće li godina dobro donijeti voće ili posijanu ljetinu. I tako iz godine u godinu, jedva se sastavljao kraj sa krajem – a puna kuća ženske i muške nejači. Tako su se ženska djeca, čim bi navršila 18 godina, udavala. Kćerku Sevetu udao je za Ibrahimbega iz Moranjaka – imala je četvero ženske djece – Seniju, Safiju, Diku i Dahilu. Ona je također imala jedno muško dijete koje je umrlo. Njena porodica se, 1942. godine, preselila u Tuzlu. Nafa se također udala u Tuzlu za Mustafu Žunića, automehaničara i vozača autobusa. Jedno vrijeme živjeli su u Bijeljini, a 1944. preselili u Tuzlu. Nafa je imala dvije kćeri – Raziju i Vildanu i dva sina Vehida i Ahmeta.

Alija se s porodicom preselio u Tuzlu, kupivši kuću u ulici Donje Brdo negdje u oktobru 1942. godine.

Nejra se udala za Sulju Lejlića, kojeg je upoznala u Bijeljini u Nafinom komšiluku. Tom Lejliću umrla je prva žena sa kojom je imao sina Ahmeta i tek rođenu kćerku Raziju. Nejra je sa njim imala sina Murisa (1944.) i kćerku Šemsu (1949.). Živjeli su u Palanki pored Brčkog, a poslije rata, 1945. godine, preselili su u Brčko. Suljo je tada bio potpredsjednik Narodnog odbora Sreza Brčko. Fehima se udala iz Smoluće za Muju Džindu u Gornji Rahić, koji je ubijen za vrijeme Drugog svjetskog rata. Nakon nekoliko godina provedenih kao hudovica u roditeljskoj kući u Tuzli, ponovo se udala u Gornji Rahić za Adema Ahmetbegovića

sa kojim je imala troje djece: Husrefiju, Nusreta i Adisu. Njena djeca žive u Tuzli, a ona je sahranjena na Ilinčici.

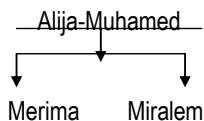
Lebiba se udala u Tuzli za Hasana Žunića, u ulici Kula. Imala je dvije kćerke Zadu-Azru i Rabiju i sina Nihada. Rano je umrla od posljedica saobraćajne nesreće – ozlijeđena je prelazeći ulicu u Sarajevu, na raskrsnici kod Glavne, došavši iz Tuzle u posjetu svojoj materi. Azra je ranije već radila u Švedskoj kao medicinska sestra, a za vrijeme rata u Bosni, 1992. godine, pridružili su joj se sestra Rabija i brat Nihad sa svojim porodicama. Lebiba je sahranjena na Ilinčici, gdje je kasnije (2004.) sahranjen i njen muž Hasan.

Džemila se udala za Ismeta Ismajlovskog, koji se na Sremskom frontu, 1945. godine borio u sastavu neke makedonske brigade, da bi se poslije rata našao u Tuzli. S njim je imala petero djece – tri sina: Redžep, Alija i Enver i dvije kćerke: Munevera-Beba i Indira. Alija je nastradao u 21. godini nesrećnim slučajem kao vozač kamiona, Enver je sebi oduzeo život (2000.) i iza sebe ostavio ženu, sina Adnana i kćerku Asiju. Redžep ima sina Damira i kćerku Lejlu, oboje su porodični. Munevera Beba ima dvije kćerke Selmu i Sabinu. One su naslijedile mamin zanat – kao uspješne frizerke. Džemila i Ismet (1926. – 2007.) su sahranjeni na mezarju Ilinčica.

Bisera živi u Sarajevu. Udata je za Džemila Mešića, inž. tehnologije. Sa njim ima sina Damira, koji živi u Hjustonu (SAD) sa svojom porodicom – ženom i dva sina – i kćerku Nerimanu, koja živi u Torontu (Kanada) sa mužem i dva sina.

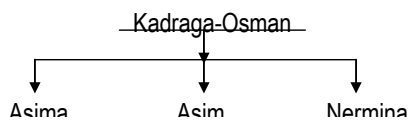
Džemail je sahranjen u Sarajevu (2004.) na mezarju Vlaskovo.

Svom najstarijem sinu Alija je dao svoje ime, ali smo ga svi u porodici, pa i sam otac zvali Muhamedom. Alija-Muhamed je završio nižu gimnaziju, 1941. godine, a 1945 godine učiteljski tečaj. Rado je kao učitelj 1946. u Čeliću, a 1947. godine u Nahviocima. Najesen iste godine upisao je istoriju i geografiju na Višoj pedagoškoj školi u Sarajevu. Kao apsolvent bio je, u nedostatku kadra, 1949/1950. postavljen za direktora Gimnazije u Gradačcu. Na Višoj pedagoškoj školi diplomirao je mnogo kasnije i bio u Sarajevu nastavnik u osnovnim školama—u Semizovcu i na Kovačima na Vratniku. Alija-Muhamed je bio oženjen Senijom Činara iz Dervente. Živjeli su u Doboju, Jablanici, Brčkom i u Sarajevu. Imali su dvoje djece—Merimu (1956.) koja je završila Medicinski fakultet i Miralema (1957.), koji je završio Višu upravnu školu. Alija-Muhamed sahranjen je umro 1998. i sahranjen na Barama u Sarajevu. Žena i djeca mu žive u Sarajevu.

Drugi Alijagin sin je Kadruga, a u porodici su ga svi zvali Osman, vjerovatno po imenu djeda (materinog oca), koji je umro 1916. godine i sahranjen u Rapatnici, na mezarju u blizini kuće u kojoj je živio. Kadruga-Osman završio je srednju saobraćajnu školu i bio šef stanice i prometenik vozova na željeznici u Kreki, Tuzli, Špiionici (jedno vrijeme u zamjeni u Brčkom), Žepču, Doboju, Maglaju i Rajlovcu kod Sarajeva. Bio je oženjen Hadžirom Hadžii-brahimbegović iz Gornjeg Rahića. Imali su troje djece: Asimu (1954.), Asima (1955.) i Nerminu (1958.). Sve troje djece su završili

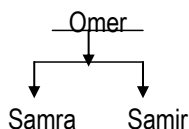
fakultete: Asima pravo, Asim tehnologiju i doktorirao tehničke nauke na Rudarsko-geološko-građevinskom fakultetu Univerzitetu u Tuzli i Nermina—stomatologiju. Kadruga je sa porodicom živio u Maglaju, gdje je imao porodičnu kuću i u Sarajevu—kao podstanari. Umro je rano, u 51. godini, od srčanog udara.

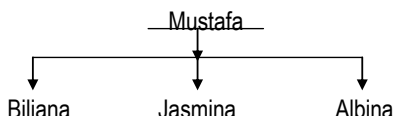
Treći Alijagin sin je Omer. Osnovnu školu je pohađao u Smoluci, Lukavcu i Tuzli. U Tuzli je završio Gimnaziju, 1954., i upisao se na Pravni fakultet u Sarajevu, na kome je diplomirao 1959. godine. Radio je u Savezu izviđača BiH, Radničkom univerzitetu u Sarajevu, Rudniku i željezari Vareš, Famosu u Hrasnici i CK SK BIH. Oženio se Emirom Mujkić iz Brčkog, 21. oktobra 1961. godine.

Od 1963. godine, kao asistent, radi na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu. Na Pravnom fakultetu u Sarajevu, 29. decembra 1965. godine odbranio je na državno-pravnoj katedri doktorat iz oblasti pravnih nauka. Na FPN bio je izabran za docenta, vanrednog i redovnog profesora. Bio je sudija Ustavnog suda SFR Jugoslavije 1988.-1992. godine. Čitavo vrijeme rata u Bosni, 1992.–1995. proveo je u Sarajevu. Imao je dvoje djece Samru (1982.) i Samira (1983.). Samir je 20. septembra 1992. godine u dječijoj igri, u dvorištu zgrade u kojoj je živio, poginuo u devetoj godini, od granate koju su četnici ispalili iz Nedžarića na Alipašino Polje, Trg Zavnobih-a 16. Samra je bila uz njega, ali je Božijom voljom ostala živa. Tom prilikom su poginula još dva dječaka i troje odraslih ljudi. Na mjestu pogi-

bije postavljena je spomen ploča, da se ne zaboravi. Omer je otišao u penziju 2002. godine, sa dužnosti predsjednika Ustavnog suda Federacije Bosne i Hercegovine. Sa suprugom Emirom živi u Sarajevu. Kćerka Samra se udala za Jusufa Meševića, 2001. godine i na vjenčanju zadržala svoje djevojačko prezime Ibrahimagić i uz njega stavila i muževljevo prezime Mešević. Samra i Jusuf imaju dva sina Samira (dala mu ime svoga ubijenog brata) i Admira, koji žive u svojoj kući u Otesu, Općina Ilidža.

Četvrti Alijagin sin je Mustafa. Mustafa je oženjen Vasilijom (Vaska) iz Bitole Makedonija. Upoznali su se u Ljubljani za vrijeme studija. On je završio Mašinski, a Vaska Tekstilni fakultet. U Sarajevu žive od 1969. godine. Imaju tri kćerke Biljanu (1969.) i blizanke Jasminu i Albinu (1978.). Sve troje djece su završili fakultete: Biljana farmaciju, Jasmina informatiku i Albina ekonomiju. Biljana se udala u Bratislavu u Slovačkoj i ima sina, s mužem živi i radi u Engleskoj. Mustafa sa suprugom i kćerkama živi u Sarajevu.

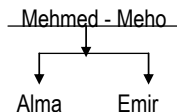

Peti Alijagin sin Mehmed (Meho) – na poslu su ga zvali Medo – najmlađe je Alijagino dijete. Brinuo je za njegovu sudbinu prije svoje smrti 1953. godine, jer je Mehmed tada imao samo jedanaest godina. Stariji sinovi su ga hrabрили i obećali mu da

će se roditeljski brinuti za mlađu braću i sestre. Tako je Alija sa mirom u duši preseleo na Ahiret 12. marta 1953. godine, pred ponoć. Sedam dana ranije, obradova se kad je čuo da je umro Staljin, jedan od najvećih diktatora koje svijet poznaje. Sahranjen je na Ilinčici, a u aprilu 1988. godine posmrtni ostaci su mu ekshumirani i preneseni u Smoluću i sahranjeni na porodičnom mezarju pored žene Hanke, koja je umrla te godine, 13. januara u svojoj 93-oj godini.

Mehmed-Meho je u međuvremenu završio Višu statističku školu u Beogradu, a potom diplomirao na Fakultetu političkih nauka. Čitav radni vijek proveo je u Statističkom zavodu BiH i Zavodu za zapošljavanje BiH i Kantona Sarajevo. Mehmed je oženjen Hikmetom Bijedić iz Sarajeva i s njom imao kćerku Almu i sina Emira.

Alma ima dvije, a Emir jednu kćerku. Žive u Sarajevu.

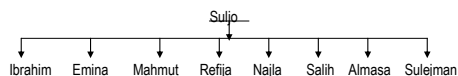

Mehmed-agin sin Suljo je bio njegov najmlađi sin, rođen 1893. godine, a umro 1952. godine. Sahranjen je u Smolući. Suljo je bio oženjen Emirom Hatunić iz Miričine. Imali su osmero djece: četiri sina i četiri kćerke: Ibrahim (1926. – 2010.), Mahmut (1928. – 1943.), Emina (Hanča), Refija, Najla (1934.), Salih, Almasa (1939.) i Sulejman (1941.).

Suljo je živio u Smolući i bavio se poljoprivredom, od toga živio i izdržavao porodicu. Iako maloljetan, Mahmut mu je, 1943. godine, otišao u partizane, učestvovao u prvom oslobađanju Tuzle (1943.)

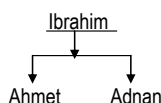
i nakon povlačenja partizana iz Tuzle, u novembru mjesecu, poginuo negdje na Konjuhu. Emina (Hanča) udala se u Tuzlu za Salku Memiševića i s njim imala sina Mahmuta i kćerku Džanu. Oboje su porodični. Mahmut živi u Sarajevu, a Džana u Tuzli. Refija se udala u Tuzlu za Seada Begtića i ima sina Nedžada i kćerku Emiru. Najla se udala za Osmana Kunosića i ima sina Nedžada i kćerku Nasihu. Svi žive u Novom Sadu. Almasa se udala za Bektića u Tuzlu i ima dvije kćerke koje su se udale i imaju svoju djecu.

Emina i Refija sahranjene su u Tuzli, a Ibrahim u Smolući.

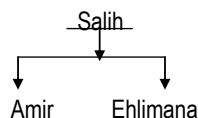

Ibrahim kao najstarije Suljino dijete je Ibrahim (1926. – 2010.) čitav svoj život proveo je u Smolući na očevom imanju. Bio je oženjen Sajdom Pašić iz Šikulja, kćerkom poznatog trgovca i dobrotvora Muharem-age Pašića, koja je svojom vrjednoćom, skromnim i racionalnim životom znatno doprinijela kvalitetu života svoje porodice.

Ibrahim i Sajda su voljeli knjigu i u slobodnim trenucima su se posvećivali knjizi, kako vjerskog, tako i svjetovnog sadržaja. Bili su načitaniji i to znanje su znali primijeniti u svome svakodnevnom životu. Oba njihova sina – Ahmet (1957.) i Adnan (1959.). su veoma vrijedni ljudi i na njima leži sav posao na održavanju velikog imanja u Smolući. Ahmet je oženjen i ima dva sina. Afan studira pravo, a Orhan je na Prirodno-matematičkom fakultetu.

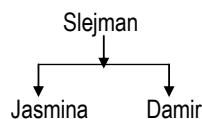

Salih ima sina i kćerku. Sin živi u Tuzli i ima dvoje djece, a kćerka u Hrvatskoj i ima četiri kćerke. Salih je sahranjen u Tuzli.

Najmlađi sin Suljin, Sulejman završio je Gimnaziju u Tuzli. U Zagrebu je završio studij farmacije. Oženjen je Sekom Kopinič iz Ljubljane, sa kojom ima dvoje djece, kćerku Jasminu i sina Damira. Oboje su završili fakultete, Jasmina historiju umjetnosti, a Damir ekonomiju. Svi žive u Ljubljani.

Sa ovim se završava kratka priča, nepotpuna, ali ipak priča o porodici Ibrahimagić iz Smoluće. Sigurno su utvrđeni njeni korijeni zahvaljujući postojećem spomeniku nacionalne kulture Bošnjaka oličenom u nišanu našeg najstarijeg pretka Ibrahimage iz Smoluće.

Zadatak njegovih potomaka je da ovaj materijalni spomenik kulture osiguraju i očuvaju od njegovog daljeg propadanja i da ne zaboravimo svoje korijene, stare 200 godina. Da ovu obavezu i lijepu dužnost prenesemo na naše potomke, koji trebaju da se ponose što su imali tako vrijedne, sposobne, poštene, humane i nadasve patriotski odgojene pretke koji su čuvali i branili svoju domovinu Bosnu za "buduća neka pokoljenja".^{1*}

1 * Ovaj kratki Rodoslov svoje porodice, autor je napisao po kazivanju njegove majke Hanke (1977.) i tete Hajre (1987.), te po vlastitim saznanjima, u Sarajevu u decembru 2010. godine.

Prilog:

Spisak Smolućana – Bošnjaka (rođenih u Smolući) i njihovih prvih potomaka (djece) sa visokim obrazovanjem

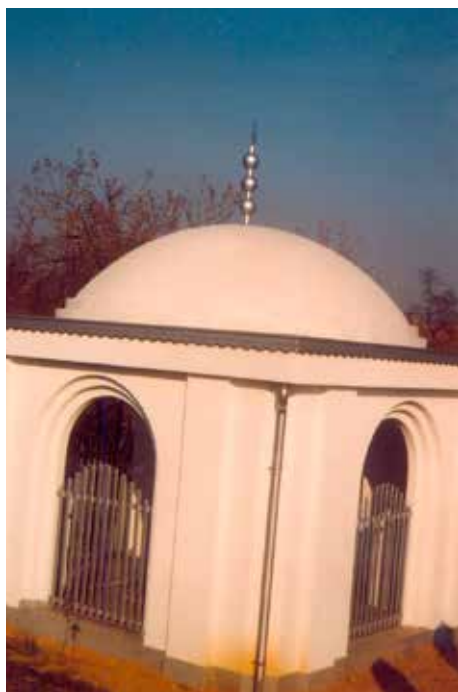
(priredio: prof. dr. Omer Ibrahimagić)

Ibrahimagić (Alije) Omer, rođen 1934. godine, Pravni fakultet u Sarajevu, doktor pravnih nauka, profesor i dekan na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu, sudija Ustavnog suda SFRJ i sudija i predsjednik Ustavnog suda Federacije BiH, živi u Sarajevu,

1. Ibrahimagić (Alije) Mustafa, rođen 1939. godine, Mašinski fakultet u Ljubljani, živi u Sarajevu,
2. Ibrahimagić (Alije) Mehmed, rođen 1942. godine, Fakultet političkih nauka u Sarajevu, živi u Sarajevu,
3. Ibrahimagić (Mustafe) Biljana, rođena 1969. godine, Farmaceutski fakultet u Sarajevu, živi u Engleskoj,
4. Ibrahimagić (Mustafe) Jasmina, rođ. 1978. godine, Elektrotehnički fakultet u Sarajevu, živi u Sarajevu,
5. Ibrahimagić (Mustafe) Albina, rođ. 1978. godine, Ekonomski fakultet u Sarajevu, živi u Sarajevu,
6. Žunić Nihad (Lebibe Ibrahimagić), rođ. 1954. godine, Fakultet političkih nauka u Sarajevu, živi u Švedskoj,
7. Ismailovski Redžep (Džemile Ibrahimagić), rođen 1951. godine, Fakultet političkih nauka u Sarajevu, živi u Tuzli,
8. Mehić Indira (Džemile Ibrahimagić), rođ. 1959. godine, Fakultet političkih nauka u Sarajevu, živi u Tuzli,
9. Ibrahimagić Asim (Kadrage-Osmana), rođ. 1955. godine, Tehnološki fakultet u Tuzli, doktor tehničkih nauka, živi u Sarajevu,
10. Hasanbegović Asima (Kadrage-Osmana), rođ. 1954. godine, Pravni fakultet u Sarajevu, živi u Sarajevu,
11. Krzić Nermina (Kadrage-Osmana), rođ. 1958. godine, Stomatološki fakultet u Sarajevu, živi u Maglaju,
12. Vejsilović Merima (Alije-Muhameda), rođ. 1956. godine, Medicinski fakultet u Sarajevu, živi u Sarajevu,
13. Ibrahimagić Sulejman (Sulje), rođ. 1941. godine, Farmaceutski fakultet u Zagrebu, živi u Ljubaljami,
14. Ibrahimagić Jasmina (Sulejmanova), rođ. 1969. godine, Filozofski fakultet u Ljubljani, živi u Ljubljani,
15. Ibrahimagić Damir (Sulejmanov), rođ. 1972. godine, Ekonomski fakultet u Ljubljani, živi u Ljubljani,

■ MEZAR IBRAHIM-AGE IZ 1867. GODINE, OD KOJEG POTIČE PORODICA IBRAHIMAGIĆ U ZASEOKU AGIĆI U SMOLUĆI.

■ TURBE HANKE I ALIJE IBRAHIMOAGIĆ U SMOLUĆI - AGIĆI.TIF

16. Kunosić Nasiha (Najle Ibrahimagić), rođ. 1956. godine, Medicinski fakultet u Novom Sadu, živi u Novom Sadu,
17. Kunosić Nedžad (Najle Ibrahimagić), rođ. 1954. godine, Elektrotehnički fakultet u Novom Sadu, živi u Novom Sadu,
18. Bakić Emira (Refija Ibrahimagić), rođ. 1956. godine, Pravni fakultet u Novom Sadu, živi u Tuzli,
19. Ibrahimagić Ahmed-Goran (Ćazima), rođ. 1948. godine, Medicinski fakultet u Sarajevu, živi u Švicarskoj,
20. Ibrahimagić-Žulić Sunčica (Ćazima), rođ. 1950. godine, Medicinski fakultet u Sarajevu, živi u Makarskoj,
21. Ibrahimagić-Mulahasanović Alma (Ćazima), rođ. 1954.god., Pravni fakultet u Sarajevu, živi u Sarajevu,
22. Sijerčić Aida (Ćazima), rođ. 1956. godine, Tehnološki fakultet u Tuzli, živi u Tuzli,
23. Ibrahimagić Omer (Ćazima), rođ. 1968. godine, Medicinski fakultet u Tuzli, doktor medicinskih nauka, živi u Tuzli,
24. Ibrahimagić Dejan (Muje), rođ. 1970. godine, Filozofski fakultet u Tuzli, živi u Lukavcu,
25. Ibrahimagić Damir (Muje), rođ. 1970. godine, Ekonomski fakultet u Banja Luci, živi u Lukavcu,
26. Juničić Muhamed (Asife Klimentić), rođ. 1944. godine, Pravni fakultet u Sarajevu, živi u Tuzli,
27. Mešković Maja (Edina), rođ. 1981. godine, Ekonomski fakultet u Banja Luci, živi u Tuzli,
28. Omazić Senada (Ismete Ibrahimagić), rođ. 1956. godine, Pravni fakultet u Sarajevu, umrla 2007. godine u Tuzli,
29. Latifagić Sadik (Alije Ibrahimagić), rođ. 1936. godine, Tehnološki fakultet u Tuzli, doktor tehničkih nauka, rektor Univerziteta u Tuzli, živi u Tuzli,
30. Bešlagić Ibrahim (Hanumice Ibrahimagić), rođ. 1922. godine, Ekonomski fakultet u Zagrebu, umro 1996. godine u Tuzli,
31. Bešlagić Ismet (Mine Ibrahimagić), rođ. 1924. godine, Vojna akademija pješadije u Beogradu, umro 1982. godine u Sarajevu,
32. Ismailovski Enver (Džemile Ibrahimagić), rođ. 1957. godine, Tehnološki fakultet u Tuzli, umro 2000. godine u Tuzli,
33. Đumić Nerimana (Bisere Ibrahimagić), rođ. 1967. godine, Fakultet političkih nauka u Sarajevu, živi u Torontu,

34. Kirch Almira (Ibrahima), rođ. 1969. godine, Ekonomski fakultet u Gracu, živi u SAD,
35. Ibrahimagić Mirela (Ibrahima), rođ. 1972. godine, Ekonomski fakultet u Gracu, živi u Sarajevu,
36. Ibrahimagić Jasmin (Kasima), rođ. 1975. godine, Fakultet kriminalističkih nauka u Sarajevu, živi u Tuzli,
37. Ibrahimagić Sanela (Muhameda), rođ. 1979. godine, Filozofski fakultet u Tuzli, živi u Lukavcu,
38. Ibrahimagić Adnan (Ismetov), rođ. 1972. godine, Ekonomski fakultet u Bijeljini, živi u Lukavcu,
39. Memišević Mahmut (Emine Ibrahimagić), rođ. 1953. godine, Mašinski fakultet u Sarajevu, živi u Sarajevu,
40. Ibrahimagić (Muje) Ibrahim, rođ. 1939. godine, Mašinski fakultet u Zenici, živi u Tuzli,
41. Mešić Damir (Bisera Ibrahimagić), rođ. 1966., Kardiovaskularna tehnologija u Hjustonu, živi u Hjustonu (SAD)

■ GM TUZLA - MENSUR POROVIĆ SARAJEVO